

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Prier)
nr. 4 (64) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

A trecut furtuna sau abia începe?

Puterea citirii a 40 de
acatiste

Citiți în pagina 4

Sfântul Ierarh
Calinic de la Cernica

Citiți în pagina 14

Să înviem și noi odată cu
Hristos!

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

A trecut furtuna sau abia începe?

Cu voia Domnului, iată, am ajuns la mijlocul Postului Mare. Să-I dăm slavă lui Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit să fim împreună și de această dată, pentru că ne-a dăruit reîntâlnirea fizică, dar și pe cea pe calea slovelor. Cu toții știm că în perioada posturilor ispitele își fac simțită prezența tot mai mult, nu doar acum, ci de fiecare dată când omul își propune să schimbe ceva în viața sa. Dar, când omul nu vrea să schimbe ceva în viața sa, ci să schimbe viața altora, încep problemele. Vedeți dumneavoastră, nici nu am ieșit din furtuna care timp de mai bine de doi ani ne-a pus la încercare sănătatea și credința deopotrivă, când un nou val se abate peste sufletele noastre zdruncinate. Se spune că nu cutremurul în sine este periculos, ci replicile care urmează. Poate că ceea ce vrem să vă spun nu este valabil (aplicabil) pentru toți, dar în mare parte resimțim chiar și cea mai mică adiere de vânt. Și astfel, cu frică ne întrebăm: A trecut furtuna sau abia începe? Sincer, nu credeam că vom ajunge ca la cea mai mică adiere de vânt sau la venirea primilor nori, când încă zgomotul furtunii este departe, să ne tulburăm cu duhul și să încercăm cu disperare să găsim o cale pentru a ne pune la adăpost. Bineînțeles că fiecare își dorește pacea: unii pentru bunăstarea trupului, iar alții pentru liniștirea sufletului.

Întrebarea care îmi vine în minte este: De ce ne tulburăm atât de ușor, de ce deznădăjduim atât de repede? De când a creat Dumnezeu lumea aceasta, omul și-a pus tot felul de întrebări. Și-a pus întrebări despre sine, dar și despre ceea ce se întâmplă în lume. Și este firesc. Însă, pentru toate aceste întrebări așteptăm și răspunsuri. Pentru ca să ieșim din furtună trebuie să ne orientăm după ceva, ne trebuie o busolă, trebuie să avem niște repere în viață după care să ne orientăm gândirea, iar aceste repere nu pot fi decât răspunsurile la întrebările noastre.

În trecut, credeam că rugăciunea, ca mod de exprimare, trebuie să îmbrace o formă solemnă, tipică. Exersând, am învățat că nu este tocmai așa sau, mai pe înțeles, nu este obligatoriu să te rogi ca după un șablon, ci o putem face cu propriile cuvinte, așa cum ai purta o discuție deschisă și firească cu cel care este aproape de inima ta. Și eu (gândindu-mă la nebunia lumii acesteia) întrebam pe Domnul Hristos: Doamne, pentru ce dau oamenii pacea pe dreptate? De ce dăm liniște pe

război? Răspunsul nu a întârziat să apară: Pentru că în voi este un război veșnic, iar ceea ce demult mocnește în interior, iese acum la suprafață. Nu este nimic nou. Bine, Doamne, dar dacă vrăjmașul vine cu pușca, cum să mă lupt cu el? Doamne, tare aș vrea să știu ce va fi cu noi în lumea aceasta. Iar Domnul mi-a spus: Arma creștinului nu este pușca, ci rugăciunea. Păi, Doamne, când vedem ce se întâmplă în lume, uităm de rugăciune... Pentru că nu există credință. Nu aveți credință pentru că nu primiți cuvântul Meu! Nu există rugăciune fără credință, a spus Domnul.

Atunci mi-a „fugit” gândul la pilda semănătorului despre care Domnul Hristos a spus: „Sămânța căzută de pe piatră sunt acei care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.” (Luca 8, 5-15). Sunt mulți cei a căror credință nu este clădită pe piatră, ci pe nisip. În popor, se spune că aurul iese la iveală cu ajutorul pietrei de încercare. Tot așa și credința noastră iese la iveală în aceste vremuri de ispite. Cuvântul Domnului (semănătorului) în loc să ajungă pe pământul cel roditor, a căzut pe sufletele noastre împietrite, cuprinse de spini și pălămidă. Ce facem noi, în loc să ne îngrijim pentru mântuirea sufletului? Cercetăm știrile, căci este mai comod și mai lesne să deschidem laptop-ul sau televizorul, ori să ne lăsăm pradă supozițiilor de tot felul, decât să ne citim rugăciunile dimineții și eventual o catismă din Psaltire, pentru ca Domnul Hristos să ne binecuvânteze ziua de la primele ore ale dimineții, cu pacea Sa. Este mai ușor să dăm vina pe „Cel de Sus”, pe semenii noștri, pe climă, pe „profeții” dintre cele mai ciudate sau pe orice altceva, decât să ne asumăm propria debusolare și să recunoaștem că suntem pe un drum greșit.

Sfântul Chiril al Alexandriei spunea că: „Dacă viețile creștinilor continuă pașnic, fără o judecată care să le tulbure, chiar și atunci, abia dacă își păstrează credința, și asta, într-un fel de stare confuză și nesigură. Când prigoana îi tulbură și vrăjmașii adevărului atacă Biserica Mântuitorului, inima nu mai luptă, iar mintea aruncă scutul și fuge.” (Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 41).

Evlavia multora dintre noi este goală și fără rădăcină. Pășind în biserică, ne bucurăm să fim alături de credincioși și primim cu bucurie cuvântul părintelui care ne tâlcuiește cuvântul Domnului. Dar, mulți facem toate acestea fără discernământ, astfel că odată cu ieșirea din biserică, uităm îndată tot ceea ce am auzit, revenind la cele trupești, ne reluăm viața obișnuită, fără să fi acumulat nimic pentru mântuire. Până acum o lună a fost pandemie. Acum nu mai este. Astăzi avem criză economică, război și frică. Oare ce vom avea mâine?

Vă redau o scurtă povestioară (nu știu sursa) din care reiese că diavolul face doar niște lucruri banale (la prima vedere), iar restul le facem noi înșine, pentru că el știe că în lipsa credinței, își poate face sălaș în inimile noastre.

„Un cal era legat de un stâlp, dar diavolul a venit și l-a dezlegat. Calul s-a apropiat

de câmpul țăranului și a început să strice recolta. Țăranul s-a enervat, a luat o pușcă și a ucis calul. Apoi, proprietarul calului s-a enervat și el, a luat o pușcă și s-a răzbunat pe țăran. Soția a văzut acest lucru și l-a ucis pe proprietarul calului. Apoi, fiul proprietarului de cai s-a enervat și a ucis-o pe soția țăranului. Vecinii l-au ucis pe acest tip și i-au ars casa. Oamenii l-au întrebat pe diavol: de ce ai făcut toate acestea? Diavolul a răspuns: Nu fac nimic greșit, doar am dat drumul calului.”

Întrucât arma creștinului este rugăciunea, ne rugăm, iar temelia rugăciunii noastre este însăși Sfânta Scriptură. Sfântul Apostol Pavel ne propune drept protecție credința însăși: „În toate luați platoșa credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile cele arzătoare... Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu!” (Efes. 6, 16-17). Deși nu vrem să pun accent pe evenimentele la care suntem martori, trebuie să precizez că soluția (posibilă) la furtuna care ni se pare fără de sfârșit este înmulțirea rugăciunii, ce va avea efect direct asupra stării lăuntrice și a credinței fiecăruia dintre noi.

Pacea sufletească nu vine din lipsa problemelor și a greutăților cu care cu toții ne confruntăm, ci din credința și speranța pe care trebuie să o avem întru Domnul Hristos, de a depăși toate aceste probleme, ca astfel să putem spune că adevărata liniște este rodul credinței, după cum afirma prorocul Isaia: „Nădejde neclintită, Tu ne vei păstra pacea noastră, că întru Tine ne punem nădejdea” (Isaia 26, 3).

În acest iureș, în această isterie a vieții, creștinii noștri caută să se aprovizioneze cu produse neperisabile (conserve, biscuiți, baterii, carburanți etc.), uitând că Domnul Hristos are grijă de tot cel care își pune nădejdea în El: „Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bânuie într-o amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.” (Ps. 90, 5-7). Prin gura psalmistului, Domnul ne încredințează că: „Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi.” (Ps. 90, 15). Oare sunt acestea vorbe în vânt?

Dragii mei, cred că nimeni n-ar putea demonstra că e atât de preocupat de cele ale trupului, încât nu mai are timp și pentru cele ale sufletului său. Poate că, într-adevăr, suntem cuprinși de neliniște și de frica de neprevăzut, dar nu într-atât încât să nu putem trimite o rugăciune către Domnul Hristos și către Maica Sa. Astfel, doar prin cultivarea credinței vom ști cum să ne trăim viața (pe pământ), cum să trăim responsabil, ca să nu fim asemenea unei corăbii în derivă pe marea involburată a vieții. Iertați-mă și Dumnezeu să vă ierte!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Puterea citirii a 40 de acatiste

De multe ori, am avut ocazia de a citi diverse mărturii ale unor oameni simpli, cu privire la ajutorul primit prin citirea acatistelor, timp de 40 de zile consecutiv. În general, în cărțile dedicate sfinților găsim astfel de întâmplări povestite și ne minunăm de cât de milostiv este Dumnezeu, încât tămăduiește boli imposibil de vindecat și le așază pe toate, astfel încât celui care se roagă să i se împlinească rugăciunile!

Înainte de a da al doilea examen de disertație, chiar în postul Sfinților Petru și Pavel, venind în vizită la parohia mea de suflet, i-am povestit părintelui că, după ce voi finaliza studiile, nu știu încotro să mă îndrept. Multă vreme am tot avut această neliniște, în plus, s-au pus presiuni pe mine și din partea celor din jur, în ceea ce privește viitorul meu. Deși, timp de 7 ani, am urmat cu drag studiile în domeniul științelor educației (pentru că mi-au plăcut), totuși, nu mă simt pregătită să fiu educatoare sau învățătoare, fiind emotivă de felul meu și foarte moale cu copiii. Așa că, am tot amânat luarea unei decizii și căutarea unui loc de muncă, propunându-mi ca cel târziu în toamna următoare finalizării celui de-al doilea program de masterat să caut să fac ceva care să mi se potrivească, trupește și, mai ales, sufletește. În presiunea pe care o simțeam în acea perioadă, pentru că se tot scurgea timpul, părintele m-a sfătuit ca, timp de 40 de zile, să citesc câte un acatist, nu neapărat în fiecare zi același, ci să citesc ce acatist simt eu, dar să mă axeze mai mult pe Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Vă mărturisesc că, deși nu am citit acatistele cu toată ființa mea, fugându-mi adeseori gândul în toate părțile, totuși, Dumnezeu a primit mica mea jertfă și, la sfârșitul lunii septembrie (toamna, exact așa cum îmi propusesem, fără a avea un plan concret), semnam contractul de muncă pentru un post care, deși este doar pentru o perioadă de 1 an și 3 luni, se potrivește foarte bine aptitudinilor mele și este bine-venit ca un început în „activitatea mea profesională”.

În plus, înscrierea, învățatul pentru proba de concurs (unde am avut de învățat hotărâri și legi privind acordarea salariilor și a pensiilor - aspecte total necunoscute și „greoaie” pentru mine), examenul scris, interviul și așteptarea rezultatelor s-au desfășurat atât de...lin! Am avut emoții, dar, deși au fost aproape 300 de

candidați și totul părea atât de greu sau chiar imposibil, eu parcă pluteam printre griji, nedându-le mare atenție! La fel a decurs și căutarea cazării în Suceava: prin intermediul unor persoane ivite pe neașteptate, am găsit imediat o gazdă foarte bună, o doamnă drăguță și credincioasă, care m-a primit cu mare dragoste, într-un moment în care aveam așa de mare nevoie, deoarece urma ca în câteva zile să încep serviciul, iar naveta Siret-Suceava mi-ar fi fost imposibilă!

Mai târziu, după ce am început programul la muncă, m-am acomodat regejor, am învățat să utilizez programele pe calculator la fel de repede ca ceilalți 29 de colegi angajați odată cu mine și, încet-încet, m-am apropiat și m-am deschis față de cei de lângă mine, începând să mănânc împreună cu ei în pauză și chiar ajungând să merg la patinoar într-o seară cu câțiva dintre colegi!

În toată această perioadă, am simțit efectiv prezența lui Dumnezeu, Care a atenuat orice posibilă neliniște, mi-a oferit încredere că toate se vor rezolva și a făcut să fie totul bine!

Cred, cu toată convingerea, că toate acestea s-au datorat încercării mele de a citi acatistele, sub ascultarea părintelui duhovnic, timp de 40 de zile și vă scriu acestea cu speranța ca, citind ceea ce am trăit, să vă încărcati cu încredere că Dumnezeu primește și răsplătește cu dragoste micile noastre jertfe aduse Lui, Maicii Sale sau Sfinților, prin rugăciuni repetate, cum ar fi acatistele, rugăciunea inimii sau oricare alte rugăciuni pe care le adresăm cu un scop, o nevoie sau o dorință anume, care este spre binele și mântuirea noastră sau pentru aproapele nostru pentru care dorim să ne rugăm!

Pe această cale, mulțumesc din tot sufletul părintelui Iulian, pentru sfatul oferit cu dragostea sa părintească, mulțumesc pentru rugăciunile tuturor celor din parohie care m-au purtat în gând în acea perioadă de început al activității, mulțumesc prietenilor mei - Sfinții, cărora le-am cerut ajutorul și, mai ales, mulțumesc preabunului Dumnezeu, Care, prin nemăsurata Sa iubire a făcut ca totul să fie atât de ușor!

„Citirea Acatistului nu reprezintă doar o formă de rugăciune și de cinstire a sfinților, ci și o modalitate de a le cunoaște virtuțile, pentru că versurile Acatistelor exprimă faptele lor, virtuțile, minunile etc., într-o formă poetică, aleasă. În acest mod, vom înțelege mai bine și slujba ce le este rânduită de Biserică și fiecare dintre noi va primi mult sprijin și ajutor în cele ce avem de împlinit, cu deosebire în cele ce ne sunt de folos la mântuire.” – Pr. Prof. Vasile Gordon

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Să înviem și noi odată cu Hristos!

Doamne ajută, dragi prieteni!
Prin mila lui Dumnezeu, Care,
în nemărginita Sa iubire față de noi, ne-a
învrednicit să mai întoarcem încă o filă din
„calendarul vieții noastre”, ajungem și în
luna lui prier, lună ce ne apropie din ce în
ce mai mult de marele praznic al Învierii
Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce prin răstignirea și Învierea Sa, ne deschide
încă o dată porțile mântuirii și ne apropie de Tatăl Ceresc, Care ne așteaptă cu
brațele deschise, întocmai ca pe fiul risipitor.

Dar, oare câți dintre noi suntem cu adevărat pregătiți pentru această sărbătoare?
Câți dintre noi conștientizează suferința și chinurile la care Mântuitorul a fost
supus, toate îndurându-le din dragoste pentru noi? Întrebări care, din păcate, nu
își mai găsesc răspuns în lumea cotidiană, în care este din ce în ce mai greu să ne
păstrăm inima și mintea nepervortite.

Însă, cei ce reușesc, deși puțini la număr, să realizeze că Hristos, prin ceea ce
a îndurat, ne-a salvat de la păcat și ne-a scos din străfundurile morții, vor căuta
să împlinească așa cum se cuvine calea postului și să simtă suferința Domnului
Hristos ca și cum ar fi a lor.

Dacă ar fi să facem un exercițiu de imaginație și ne-am gândi că, cu cât Îl
supărăm mai tare pe Hristos, prin acțiunile și faptele noastre rele, practic „mai
batem și noi un cui în Crucea Sa” și, aidoma lui Iuda, cel ce a pus preț pe Cel
neprețuit, trădându-și Învățătorul, tot așa și noi Îl trădăm pe Iisus, uneori chiar fără
să ne dăm seama, am realiza că suntem firi căzute, prin urmare, supuși păcatului
și ne-am vedea întocmai ca într-o oglindă greșelile, iar acesta ar fi un mare pas
înainte spre reîmprospătarea sufletelor noastre.

De aceea, dragii mei, vă îndemn cu căldură, în săptămânile rămase până la
Înviere, să încercăm și noi să „răstignim” tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu,
să ținem post de la vorba și fapta urâtă, pentru ca astfel, ajunși în Noaptea Sfântă,
odată cu tradiționala urare adresată de preot credincioșilor „Hristos a Înviat!”, să
înviem și noi sufletește, să simțim din plin Lumina Sfântă a Învierii și să gustăm
din paharul bucuriei veșnice!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Iubirea de aproape, în timp de război

*D*acă am fi întrebați prin ce se deosebesc creștinii de necreștini, am ști cu toții că prin dragoste. Însuși Hristos a spus-o, este un lucru pentru care nu avem nevoie decât de cultura de bază a Evangheliilor. A avea dragoste unii față de alții nu presupune deci lucrarea unei virtuți personale, ci împlinirea poruncii celei mai mari (Matei 22, 39).

Eu trebuie, dacă vreau să fiu creștin, să îl iubesc pe cel de aproape și pe cel de departe, să nu judec răul pe care îl observ și să mă rog pentru însănătoșirea celui căzut în păcat. Trebuie să port dragoste pentru toți și pentru fiecare în parte. Teoretic, e un ideal pe care toți îl recunoaștem benefic. Practic, eu mă știu făcând eforturi de acceptare și față de oamenii care îmi sunt antipatici, fără să-mi fi greșit cu nimic. Eu sunt datoare să-l iubesc pe cel care mi-a furat bicicleta, pe cei care ne-au vândut fabricile, pe cei care ne taie pădurile și ne otrăvesc aerul și apa. Nu sunt de acord cu homosexualii care adoptă copii, dar în sufletul meu trebuie să mă rog și pentru aceștia. Trebuie să îl iubesc pe Nero. Pe Hitler. Pe Putin care acum omoară pruncii și pune în pericol pacea întregii lumi.

Gândul ăsta ar putea scandaliza. Nu e un lucru pentru sfinți, este pentru toată suflarea creștinească. Suntem datori în fața lui Dumnezeu să îi iubim pe toți oamenii, rugându-ne pentru dâșzii. Am citit undeva că Stalin, înainte de a muri, s-a căit și s-a spovedit. Omul responsabil pentru moartea a 20 de milioane de oameni ar putea fi în rai, printre sfinți și îngeri. Dacă ne-am încredința de asta, oare ne-am bucura? De ar fi așa (dea Domnul), sunt sigură că o astfel de izbăvire nu poate fi decât rodul atâtor sfinți care au pățimit din cauza lui și s-au rugat pentru asupritorul

lor. Un singur lucru se cuvine să urâm, și acela este păcatul. Victima păcatului însă, omul care s-a înjosit de la menirea lui și a devenit răului rob, acela are nevoie mai mult ca oricând de rugăciunile celor din jur.

Îmi este greu să-i iubesc pe ruși, ca popor. Au o istorie crâncenă, o politică de expansiune și destule patimi înrădăcinate printre oamenii de rând. Prea mulți români au murit prin Siberii de gheață, prea mulți au îndurat foame și asuprire la est de Prut și la nord de Bucovina. Mă doare și faptul că Biserica nu poate fi separată de politică. În Republica Moldova, la revoluția din 1991, mulți credincioși au cerut eliberarea de sub Biserica Ortodoxă Rusă. Ca răspuns la această cerere publică, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a restabilit în 1992 Mitropolia Basarabiei. Preoții care s-au retras de sub autoritatea Bisericii Ruse au fost la început urmăriți penal, ba chiar bătuiți și forțați să-și părăsească țara. Preoții din Mitropolia Moldovei, subordonându-se Patriarhului Chiril al Rusiei, nu au voie nici în prezent să slujească împreună cu preoții din Mitropolia Basarabiei, care țin de Patriarhia Română. Sunt multe lucruri care încă dezbină oamenii și în interiorul Bisericii Ortodoxe, dar nu ne este nouă a judeca și a cântări. Pericolul cel mai mare pe care îl resimt acum pentru persoanele obișnuite e să generalizeze. Creierul nostru funcționează în așa fel încât mereu categorizează și generalizează. Rușii din diaspora, de exemplu, sunt acum stigmatizați pentru micimea de care oamenii dau dovadă atribuind responsabilitatea politică cetățeanului de rând.

Cred că unii dintre noi purtăm vie amintirea interacțiunii cu armata rusă din cel de-al Doilea Război Mondial și au destule exemple negative și din categoria cetățenilor de rând. Cu toate acestea, nimic nu ne îndreptățește să proiectăm experiențele negative, prejudecățile, xenofobiile pe care le-am avea asupra omului concret din fața noastră. Eu în momentul acesta mă gândesc la prietenele mele rusoaice ca la oameni de același neam cu Sfântul Serafim de Sarov, cu Sfânta Xenia, cu Sfântul Siluan Athonitul sau cu Sfântul Ioan Rusul. Stâlpi ca aceștia care încă poartă pe umerii lor un popor ca cel al Rusiei mă opresc de la orice etichetare a individului sau a poporului întreg. Un om care iubește creștinește nu dorește moartea președintelui care a început un război, chiar dacă, vorba lui Steinhardt, nici nu s-ar lupta cu justițiarii care ar face așa. O singură misiune avem cu toții, indiferent de cine suntem și ce rol avem în societate: aceea de a ne ruga unii pentru alții, nu doar selectiv, cu dragoste frățească și conștientizând că atitudinea noastră, ca parte din trupul întregii Biserici, are un impact rău sau bun, și nicidecum un rol neutru.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Postul – terapeutic sau duhovnicesc?

Un studiu recent arată că mersul la Biserică și nu alte activități ajută vârstnicii să aibă o sănătate mintală îmbunătățită. Cercetarea este realizată pe un eșantion de peste 9.000 de persoane, de către Facultatea de Medicină Erasmus din Rotterdam (Olanda), cu implicarea

cercetătorului Mauricio Avenando de la „The London School of Economics and Political Science” și evidențiază că apartenența la o comunitate religioasă funcționează ca un „bun antidepresiv” pentru oamenii de peste 50 de ani. Am lecturat aceste informații pe site-ul avereabisericii.ro, dar și pe www.lse.ac.uk (articolul „Attending church is the key to good mental health”). Acest studiu se înscrie în seria nesfârșită de cercetări care vin să confirme faptul că practica religioasă aduce foarte multe beneficii. Ele sunt cu atât mai vrednice de crezare, cu cât majoritatea implică cercetători cu dovedite competențe în domeniile lor de activitate, mulți chiar nefiind implicați din punct de vedere religios (ca să nu-i numesc atei).

Mersul la Biserică, postul, rugăciunea, spovedania pot fi evaluate și prin prisma impactului pe care-l au în viața unui credincios. Dar această evaluare nu trebuie să fie preocuparea Bisericii. Nicio formă de asceză nu reprezintă un scop în sine și nici nu vizează altceva decât despătimirea, în vederea unirii cu Dumnezeu.

Nu mergem la Biserică pentru că avem acolo cu cine interacționa și pentru că plecăm de la slujbe „mai împăcați, mai încrezători”. Participarea activă, conștientă, cu pregătire la sfintele slujbe reprezintă pași către Împărăție, pregustare a Raiului. Iar prin împărtășirea cu Trupul și cu Sângele Domnului la Liturghie ne facem mădulele vii ale Bisericii. Dându-i viața noastră, primim viața Lui!

Postim nu ca să slăbim, să ne vindecăm de boli sau să ne simțim mai bine în plan psihic. Acestea sunt consecințe „care se adaugă” (Cf. Matei 6, 25-33). Postim nu pentru că a mânca (de exemplu, carne) reprezintă ceva greșit, „nespiritual”. Ne rugăm nu pentru că dobândim astfel echilibru, liniște, pace sufletească. Nici pentru că intrăm pe „o vibrație” care ține la distanță „energiile negative”. Există și efecte benefice ale rugăciunii, dar ele nu reprezintă ținta ei. Scopul este să învățăm a fi în dialog viu cu Dumnezeu, să dobândim permanenta raportare la El – trezvia.

Ținta este să ne supunem mintea lui Hristos, să ne robim către El „tot gândul, spre ascultare” (Cf. II Corinteni 10, 5). Doar așa putem fi cu adevărat liberi, doar așa putem fi deschiși spre a cunoaște Adevărul.

Și mărturisirea păcatelor aduce în viața credinciosului multă pace. Câți dintre cei ce v-ați ridicat de la scaunul de spovedanie nu ați constatat că vă simțiți „mai ușori”? Dar nu astfel de stări „vănăm” în Taina Pocăinței. O fac având nădejde că El îmi dă iertare prin mâna duhovnicului și că mă poate ajuta să biruiesc păcatul. Dumnezeu îmi dăruiește harul de a pune început bun și de a face pocăință, dar eu trebuie să conlucrez cu acest har. Personal, am o mare rezervă în a primi oameni care-mi sunt trimiși la spovedit ca „să-i rezolve Părintele”. Sigur că stau de vorbă și cu persoane care nu înțeleg ce înseamnă spovedania sau poate chiar încă nu cred în Dumnezeu. Dar una este dialogul, sfătuirea, îndrumarea și alta spovedirea. Nu putem coborî spovedania de la Taină a Bisericii la nivelul de ședință (psihoterapeutică). Există destui psihologi și terapeuți creștini pentru lucrarea aceasta. Preotul trebuie să-și vadă de slujirea și de povățuirea în cele duhovnicești.

În Biserică, niciodată rugăciunea nu e o mantră și nici postul nu e orientat terapeutic, ci toate sunt ca să ne slobozim de patimi – numai cu harul și cu ajutorul lui Dumnezeu, smerind inima noastră, până se va odihni în ea Duhul Sfânt. Nu putem propovădui nici rugăciunea, nici postirea, nici mersul la biserică, nici spovedirea luate „în sine”, desprinzându-le de Dumnezeu. Nici măcar sub pretextul că, în felul acesta, putem atrage pe cei necredincioși.

Când căutăm stări frumoase și efecte benefice, de fapt tot pe noi înșine ne căutăm, nu pe Dumnezeu. Căutăm pe cele create – materiale sau spirituale –, dar nu pe Cel Necreat. Nu degeaba le zice Domnul celor ce au mâncat din pâini și din pești în pustie: „Adevărat, adevărat zic vouă: Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat” (Ioan 6, 26). Căutăm să ne „săturăm” ființa de cele îndestulătoare pentru noi, rămânând însă tot robi ai acestei lumi, dar amăgindu-ne că suntem oameni „spirituali”.

Grea nu este lucrarea postului sau a rugăciunii. Grea este lepădarea de sine și mereu punerea lui Dumnezeu în prim plan, în toate ale noastre. Greu nu este a ține post negru cu apă. Greu este a nu ține nicio zi de post decât cu binecuvântare, în smerenie, fără a trâmbița nimic despre asta. Și, mai ales, având conștiința că flămânzim după Domnul. În Biserică, postul are doar valoare duhovnicească. Acesta este rostul lui. Terapeutic se poate vedea doar din afară.

Sursa: Pr. Constantin Sturzu, www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

O, Iisuse...

O, Iisuse, Doamne al meu,
Mare păcătos sunt eu,
Chinuri mari ai suferit,
Pentru mine ai murit.

La Golgota pe deal în sus
Crucea grea Tu o ai dus
Și acolo Te-au răstignit
Acei ce Te-au prigonit.

Cuie în mâinile Tale
Ți-au fost bătute pe cale
Și pe cruce Te-au suit,
Hristoase al meu iubit.

Lângă doi tâlhari ai stat
Și la unul Te-ai uitat
Spunându-i cu mare grai:
„Azi vei fi cu Mine-n rai!”.

Când sufletul Ți l-ai dat
Catapeteasma s-a despicat,
Sfârșitul Ți l-ai găsit
În mâna Tatălui iubit.

Însă, în chip minunat,
A treia zi ai înviat
Și ne-ai dat iarăși, în fine,
O șansă la mântuire.

Sărbătoarea este mare,
S-o vestim la fiecare,
Învierea să o slăvim,
Pe Hristos să-L preamărim!

Autor: Gabriel Luca

Tot ce ești, ce ai, ce poți!

Vreau să înțelegeți toți
Ce am înțeles și eu:
Tot ce ești, ce ai, ce poți,
Ți-a dat bunul Dumnezeu!

Să-L slăvești neconținut
Și mereu să-I mulțumești.
De la El tu ai primit
Tot ce ai, ce poți, ce ești!

Și să știi că Cel ce-a vrut
Să exiști, să poți, să ai,
Ți-a gătit de la-nceput
Și un colțișor în Rai!

Dacă știi să mulțumești
Pentru ce ți-a dăruit
(Tot ce ai, ce poți, ce ești...),
Vei primi la infinit!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Ava Daniil și Evloghie pietrarul

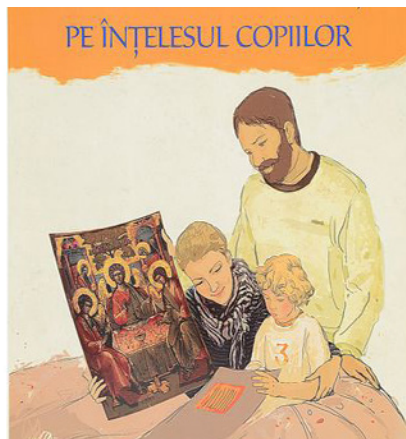
Era odată un pietrar pe nume Evloghie. Acesta muncea toată ziua la cioplit piatră, iar banii câștigați îi împărțea în două: o parte pentru sine, iar alta pentru săraci. Evloghie era atât de milostiv, încât avea întotdeauna ușile casei sale deschise pentru străini.

S-a întâmplat o dată ca Sfântul Daniil pustnicul să zăbovească prin acele locuri, iar Evloghie, aflând de el, l-a chemat în casa sa. Așa a aflat Sfântul Daniil despre faptele bune pe care le făcea Evloghie. Întorcându-se în pustie, Sfântul Daniil s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: „Doamne, am văzut cât de milostiv este pietrarul Evloghie, că își împarte puținul său câștig cu străinii. Te rog să faci ca Evloghie să se îmbogățească, pentru că așa va ajuta și mai mulți oameni!”.

Dumnezeu asculta întotdeauna rugăciunile Sfântului Daniil. Dar acum, auzindu-i rugămintea, l-a întrebat: „Pentru ce, părinte Daniile, ceri un lucru ca acesta? Evloghie Îmi este plăcut așa cum se află și nu este bine pentru el să se îmbogățească.”, „Doamne – a zis iarăși avă Daniil –, Te rog să-mi îndeplinești această dorință, căci cred că Evloghie va ajuta pe foarte multă lume.”, „Te pui tu chezaș pentru el?” – a întrebat Dumnezeu. „Da, Doamne!” – a zis cu hotărâre avă Daniil.

A doua zi, umblând după piatră, Evloghie a găsit ascuns în pământ un burduf cu galbeni. Însă, în loc să facă mai multă milostenie, așa cum se aștepta Sfântul Daniil, Evloghie a dispărut cu bani cu tot. Mare a fost întristarea tuturor, căci nu mai avea cine să-i primească pe călătorii străini. Sfântul Daniil era mâhnit și el că nu L-a ascultat pe Dumnezeu.

Într-o noapte, Dumnezeu i S-a arătat în vis Sfântului Daniil în chip de copil și i-a zis: „Vezi ce s-a întâmplat? Unde este acum Evloghie al Meu și cine îi mai ajută pe străini?”, „Doamne, Tu le știi pe toate dinainte și trebuia să Te ascult!” – a zis avă Daniil. „Ce pot să fac ca să-mi ispășesc vina?”, „Dacă te-ai pus chezaș pentru el, du-te acum și-l adu, căci el se află în Alexandria.”.

Întrebând din om în om, avea Daniil a găsit în cele din urmă casa lui Evloghie. Acesta însă nu mai era acum pietrarul milostiv de altădată. Avea o casă mare, pe care o păzeau slujitori înarmați. Văzându-l pe călugărul bătrân care striga din urma sa, Evloghie a poruncit să fie bătut cu bețe.

Așa a răbdar Daniil multe săptămâni la poarta lui Evloghie, bătut și batjocorit de slugi, dar Evloghie nu-l băga în seamă.

Văzând Dumnezeu răbdarea Sfântului Daniil, a făcut următoarea minune. S-a întâmplat ca Evloghie să se certe cu un mare dregător, care l-a și dat în judecată. Dregătorul acela era neam cu împăratul, așa că s-a hotărât ca lui Evloghie să i se taie capul. Cu chiu, cu vai a reușit Evloghie să fugă într-o noapte din Alexandria și să se întoarcă în satul său. Ajuns acasă, Evloghie a lepădat hainele scumpe pe care le avea, așa că urmăritorii săi nu l-ar mai fi recunoscut niciodată.

Evloghie s-a întors iar la viața sa de mai înainte, ciopliind pietre și împărțindu-și câștigul cu străinii. El a început să fie iarăși plăcut lui Dumnezeu. Sfântul Daniil venea și el de multe ori acasă la Evloghie, căci bietul pietrar și-a cerut iertare pentru că poruncise slugilor să-l bată în Alexandria, iar sfântul l-a iertat. Povestirea aceasta a istorisit-o chiar avea Daniil unui ucenic de-al său, vrând să-l învețe că nu este bine să cerem orice de la Dumnezeu, ci numai cele ce ne sunt de folos.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 47-53

Doamne, Doamne, ce minune!

Doamne, Doamne, ce minune

Vine către mine!

Îngerașii lin coboară,

Ce frumos, în prag de seară!

Copilaș, Domnul Iisus,

Pe-o rază vine de sus.

Fiu al Tatălui Ceresc,

Doamne, Doamne-Ți mulțumesc!

În minunea ce ne vine,

Ne-ai trimis mare minune,

Cea mai mare pe pământ,

Pe Iisus, pe Domnul Sfânt!

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica s-a născut la 7 octombrie 1787, în București, aproape de biserica Sfântul Visarion. Din sfântul botez a primit numele de Constantin.

Tânărul Constantin, cel mai mic dintre copii, a primit din pruncie o educație religioasă aleasă, învățând carte în București, la școlile care funcționau pe acea vreme pe lângă biserici.

În anul 1807, a intrat în nevoință călugărească la Mănăstirea Cernica, sub ascultarea cuviosului stareț, arhimandritul Timotei. La 12 noiembrie 1808, a fost tuns în schima monahală sub numele de Calinic, iar la 3 decembrie 1808, a fost hirotonit ierodiacon.

În anul 1813, murind de ciumă mulți preoți călugări din Mănăstirea Cernica, starețul Timotei stăruia mereu să facă preot pe smeritul ierodiacon Calinic. El însă se lepăda de un dar mare ca acesta, socotindu-se pe sine cu totul nevrednic.

Însă, fiind foarte ascultător și lăsându-se în voia lui Dumnezeu, a primit taina sfintei preoții, săvârșind cele sfinte în toată viața sa cu lacrimi și cu multă evlavie. Cuviosul Calinic a fost hirotesit duhovnic al Mănăstirii Cernica la 20 septembrie 1815, de însuși mitropolitul Țării Românești, Nectarie și este rânduit eclesiarh mare.

La 14 decembrie 1818, Cuviosul Calinic a fost ales stareț al Mănăstirii Cernica, cu voia lui Dumnezeu și a Sfântului Ierarh Nicolae, patronul acestui sfânt locaș, având doar 30 de ani.

Pentru sfințenia vieții lui și buna chivernisire a mănăstirii, la 9 aprilie 1820, este hirotesit arhimandrit și păstorește obștea Cernicăi timp de 32 de ani, adunând în jurul său mulți călugări, căci se silea, nu numai cu viața sa, ci și cu alese sfaturi duhovnicești, să îndrepteze pe cei leneși și tulburători din mănăstire.

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, făcătorul de minuni, s-a mutat la cereștile locașuri la 11 aprilie 1868.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Mucenic Sava de la Buzău

Sfântul Mucenic Sava s-a născut în anul 334, într-un sat din zona Buzăului. Părintele său duhovnicesc era preotul Sansala.

Cei doi erau călugări misionari în ținutul Buzăului unde, probabil, era și o episcopie și convergeau la creștinism numeroși daco-romani, goți și „barbari” închinători la idoli.

În actul martiric al Sfântului Mare Mucenic Sava, se spune că în primăvara anului 372, a treia zi de Paști, noaptea, ostașii lui Athanaric, au prins pe preotul Sansala, cât și pe fericitul Sava, i-au legat și i-au bătut, făcându-le multe răni pe trup, ca să se închine idolilor și să mănânce cele jertfite lor. Sfântul Sava, înfruntându-i cu bărbăție, a fost condamnat la moarte prin înecare. Legându-i un lemn de gât, l-au aruncat în râul Buzău.

Așa s-a săvârșit Sfântul Mucenic Sava, la vârsta de 38 de ani. Martiriul său a avut loc la 12 aprilie 372. Moaștele sale au fost luate de creștini și de preotul Sansala și ascunse. Apoi, de frica goților, „au fost trecute din țara barbară în România”, adică în Imperiul Roman, la episcopul Ascholiu al Tesalonicului, de origine din Capadocia.

Prin anii 373-374, la cererea Sfântului Vasile cel Mare, către dregătorul Sciției Mici, Iunius Soranus, „de a-i trimite moaște de sfinți”, prezbiterii din Dacia au trimis moaștele Sfântului Mucenic Sava la Cezareea Capadociei, însoțite de o scrisoare.

Scrisoarea, întocmită de un preot învățat din Dacia sau de Sfântul Bretanion de la Tomis, poartă titlul „Epistola Bisericii lui Dumnezeu din Gotia (Dacia) către Biserica lui Dumnezeu ce se găsește în Capadocia și către toate Bisericile locale ale Sfintei Biserici universale”.

Ea a fost adresată, deci, tuturor Bisericilor locale, nu numai celei din Capadocia, dându-i-se un caracter ecumenic, universal, căutând să facă cunoscut tuturor că și în Dacia Carpatică sunt martiri pentru Evanghelia lui Hristos.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2022

- 1 V Sf. Cuv. Maria Egipteanca; Sf. Gherontie
- 2 S Sf. Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie (*Pomenirea morților*)
- 3 D **Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul; Sf. Mc. Elpidifor**
Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 8, voscr. 8
- 4 L Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful
- 5 M Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod
- 6 M † Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida (*Denia Canonului Mare*)
- 7 J Sf. Mc. Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie
- 8 V Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas (*Denia Acatistului Bunei Vestiri*)
- 9 S Sf. Mc. Eupsihie din Cezareea; Sf. Mc. Vadim arhim. (*Pomenirea morților*)
- 10 D **Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima**
Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50 (Pocăința femeii păcătoase); glas 1, voscr. 9
- 11 L †) Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina
- 12 M †) Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza
- 13 M Sf. Sfințit Mc. Artemon; Sf. Mc. Elefterie Persul
- 14 J † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului; Sf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida
- 15 V Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
- 16 S Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia (*Sâmbăta lui Lazăr - pomenirea morților*)
- 17 D (†) **Intrarea Domnului în Ierusalim**
Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Toate ale praznicului. Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18
- 18 L Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul (*Denie*)
- 19 M Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie (*Denie*)
- 20 M †) Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zaheu (*Denie*)
- 21 J Sf. Sfințit Mc. Ianuarie, Ep. de Benevent; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Teodor din Perga (*Denia celor 12 evanghelii*)
- 22 V Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanail (*Denia Prohodului Domnului*)
- 23 S †) Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință (*Slujba se va săvârși luni, a doua zi de Paști*); Sf. Mc. Valerie
- 24 D (†) **Învierea Domnului**
Duminica Sf. Învieri (Sf. Paști); Toate ale praznicului: Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17
- 25 L (†) **A doua zi de Paști; (Slujba Sf. M. Mc. Gheorghe este săvârșită a doua zi de Paști); Sf. Ap. Ev. Marcu; †) Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului**
- 26 M (†) **A treia zi de Paști; †) Sf. Ier. Ilie Iorest, Simion, Ștefan și Sava Brancovici, motropoliiții Transilvaniei, Sf. Ier. Iosif Mărturisitorul din Maramureș**
- 27 M Sf. Ap. Simeon, ruda Domnului, episcopul Ierusalimului
- 28 J Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas
- 29 V †) **Izvorul Tămăduirii; †) Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu (Harți)**
- 30 S Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

A trecut furtuna sau abia începe?	1
Puterea citirii a 40 de acatiste	4
Să înviem și noi odată cu Hristos!	6
Iubirea de aproape, în timp de război	7
Postul – terapeutic sau duhovnicesc?	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica	14
Sfântul Mucenic Sava de la Buzău	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424